

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α° (16°)

Ἀθήνα, Σάββατο, 17 Αύγουστου 1919

ΑΡΙΘ. 36 (46)

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ΚΑΡΠΟΙ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ἀεροσάλευτα μέσα στις γαστροῦλες
τὰ ροδοζαχαρένια πελαργόνια,
σὰ θαμμένες ἀπὸ ντροπὴ κοροῦλες
τρεμογέρονον τὰ λιγερὰ τουσκλώνια.
Σὰ νὰ γλυκοχαράζῃ στὰ μπαλκόνια.
καλοκυράδες ποιῆς βασιλοπούλες
τὰ γαρούφαλα στρώσανε σεντόνια
γιὰ τῆς νύχτας τὶς ἐρωτοτρεμοῦλες ;
Τὸ κόκκινο στὴ σάρκα τους ἐπάνω
μουσικὰ μοιρασμένο, πόσο πλάνο !
γίνετ' ἦχος καὶ γίνετ' εὐωδιά,
τριανταφυλλιά μυρώνει τὸν ἀγέρα
καὶ τ' ἀηδονιοῦ γρικᾶς τὴ θεία φλογέρα
καὶ σοῦ τρυπάει μιὰ γλύκα τὴν καρδιά.

Ἡ Ὁρτέσια, ξωθιὰ μάγισσα στὴ γάστρα,
μέσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδιά της φουντάνει,
κ' ἡ κορώνα της ἀνθια, τάνθια εἶν' ἄστρα,
καὶ τᾶστρα τὰ μεστῶνει καὶ τὰ ὀργῶνει
μιὰ ζωγράφισσα δύναμη, μιὰ πλάστρα
ποῦ ἡ σ' ἄστρα ἡ σ' ἀνθια ἡ σὲ καρδιῆς ζυ-
(γώνει,
τῆς ζωῆς π' ὄλο κι' ἀλλάζει εἶναι μοιράστρα.
Καὶ βλέπω μιὰν ἀυγὴ νὰ ξημερώνῃ.
στάνθια σου ἐπάνω μαργαριταρένια
κ' ὕστερα βλέπω μιὰ ξανθούλα ἡμέρα,
κ' ὕστερα—κι' ἀπὸ ποιόν, ποῖος ξέρει! αἰ-
(θέρα ; —
τὰ κατὰβραδα τὰ μενεξεδένια.
Καί, Ὁρτέσια ξωθιά, τάνθια σου εἶναι
(ὡς νὰ 'ναι
ψηχῆς ποῦ ἀπὸ τριπλοῦς καμηνοῦς περνᾶνε.

Πῶς τὸ κελλί μου γίνετ' ἐκκλησιά ;
Πῶς βαρὺ μοσκοκαίει τὸ θυμιατήρι ;
Πῶς ἔτσι λαμπερὴ ἡ κεροδοσιά
κ' ἔτσι βαθὺ τὸ χτόχη τὸ ψαλτήρι ;
Ποῖο χέρι ἀπλώθη μέσα μου νὰ σπείρῃ
τοῦ ἀπρίλη καὶ τοῦ μᾶη τὴ χλωρασιά ;
Ποῖος μοῦ φέρνει σὲ διάφανο ποτήρι
τῆς ἀνοιξῆς τὴ νεχταροδοσιά ;
—Εἶναι γιὰτὶ μὲ τὴ μοσκοβολιά,
λατρεμὸς, ἡδονή, φεγγοβολιά,

ζῶνε στάνθογυαλιοῦ τὴν ἀγκαλιά,
κάτασπρα μὲ τοῦ ἡλιοῦ καὶ τὴν ἀχτίνα
καὶ μὲ τὴ νύχτα κάτασπρα...ποιά ; Ἐκεῖνα :
βασιλικά, περήφανα, τρία κρίνα.

᾽ὦ τὰ κεράσια, τὰ κεράσια, τὰ κεράσια !
Προτοῦ στάμπελια νὰ χαράξουν τὰ σταφύ-
(λια,)
στὰ δέντρα ἀπάνω προσφερτὰ φιλιὰ στα
(χείλια,)
κεράσια, σᾶς τρυγοῦσαν τὰ ξανθὰ κοράσια.
Στεφάνια στὰ μαλλιά τὰ κλαδοτὰ μαντύλια,
τοῦ Μᾶη τὰ κερασόμαζέματα γιορτάσια.
μαυρολογοῦσαν πέρα τὰ πικρὰ λιοστάσια,
χρυσωσανε τὸν κάμπο τὰ λαϊκὰ τριφύλλια.
Γλυκογελοῦσατε, κεράσια, πρὸς τὰ χέρια
ποῦ σᾶς πλαγιάζαν ἀπαλὰ μέσ' στὰ καλά-
(θια)
καὶ στὸ χαμό σας προσφερτὰ δροσολιχέρια.
κι' ἀπ' τῷ στερνῶ σας κρεβύατιῶν τὰ χλωρὰ
(βάθια)
κι' ἀπ' τὰ χαμόκλαδα ὡς τῆς λείκας τῆ
(ντραγάτα)
χυμένα σὰν ἀπὸ κεράσια ροδοσιότια.

Δὲν εἶναι μόνο τὰ τριαντάφυλλα, ὄχι,
ποῦ μὲ τὰ γελαστὰ δροσάτα χεῖλη,
κι' ἄς πεθαίνουν ἀργὰ στὴν ἀνθοδόχη,
τὸν ἔρωτα μοῦ λένε κ' ἐσέ, ἀπρίλη.
Στὸ καλογερισμὸ μου τὸ μετόχι
κι' ἄλλα λουλούδια, ἀπὸ τὰπλὸ τριφύλλι
κι' ὡς τὸ φίερο ποῦ λὲς γραμιμένο τὸ 'χει
μιᾶς παράξενης τέχνης τὸ κοντύλι,
μὲ δένουν, τοῦ ὄρθρου καὶ τοῦ δειλινοῦ,
καὶ μεσημεριανὰ καὶ μεσονύχτια,
μὲ τοῦ σύγνεφου, μ' ὄλου τοῦρανοῦ
καὶ σχήματα καὶ χρώματα καὶ μάγια,
μυριστικὰ ἢ ἀμύρωτα, στὰ δίχτυα
τους τὰπαλὰ καὶ στὰ σκληρὰ τάρπαγια.

Τὰ πόδια φτερωτὰ στὰ μονοπάτια,
τοῦ θυσινῆ ἀκριβοκαρπου στᾶλώνια
μοσκοβολοῦσε τὸ ἄπλωμα τὰ πλάτια,
τὰ γλάδια βαριά λύγιζαν τὰ κλώνια,

ροδοσκάζαν τὰ σῦκα, καὶ στὰ μάτια
φαντάζαν τοῦ παιδιοῦ, καθὼς τήδονια
σταυτιὰ τοῦ ἐρωτεμένου. Ἐδῶ δεμάτια
καλάθια ἐκεῖ, παντοῦ ὁ καρπός. — Ὡ χρόνια
ποῦ ζήτε πάντα μέσα μας, ὅπου καὶ ὅπως.
δὲ σβίνει ἐσᾶς κανεὶς καιρὸς ἢ τόπος,
πάντα ἔχω ἐμπρός μου τὸ λερὸ ντραγάτη
μὲ τὸ κλέφτικο ἐπώμου καρυοφύλλι,
καὶ τὸν ξομάχο λιοκαμένο ἀργάτη
στὸ λιόξανθο σκυφτὸ δροσοσταφίλι.

Πιὼ τις λεύκες ὡς τὰ πολυτριχία,
φυρνωμα, κυμῶς, ρεματι, λαγκασι,
κερα τῆς λιμνοαλασσας τὰ ριχια,
...στο γο το ζεμένο στὸ πηγάδι,
κεχρηματιὰ κοριθία, τὰϊτονύχια,
καὶ ἡ ξωτικὰ μαλαγουσιὰ, καὶ ὦ χᾶδι
συγνεφιάς ἄσπρης ἀπαλῆς, μαστίχια
σὰ νὰ πλουμίζαν τούρανοῦ τὸ σιάδι !
Τώρα ὄνειρα μ' εὐφραίνετε καὶ πιὼ
πολὺ ἀπὸ τότε, ὦ δῶρα τῶν πραγμάτων !
Φέрте νὰ πιῶ, στιγμή δὲ ζῶ ἂ δὲν πιῶ
στην κούπα τῆ χρυσῆ τῶν ὄνειράτων.
Πρῶτοι καιροί, φτερά, ἀνθισμένα ρεῖνια,
τώρα ἄδεια μυρογυᾶλια ἢ δεκανίκια.

Πιὼ πολὺ ἀπ' ὅλα κάποιον δειλινό,
κ' ὕστερ' ἀπὸ ἴνα πλάνημα στάμπελια,
καρποθρεμμένο καλοκαιρινό,
στοῦ λαγούτου μου ἀπόμεινε τὰ τέλια
γιὰ νὰ γίνῃ τραγοῦδι σιγανὸ
ποῦ νὰ εἶναι σὰν τὰξέσπαστα τὰ γέλια,
φῶς ἀπάνου σὲ στοματάκι ἀχνό...
Στὰ βατόκλαρα παρδαλὰ γαρδέλια
χαμοπετοῦσαν, καὶ τοῦ πηγαδιοῦ
τὸ μάγγανο τὸ σιγολάλημά τους
ἐπιγε... Μπρὸς στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ,
σὰ νανοίξανε τὰ παράθυρά τους
οἱ οὐρανοί, στὸ πηγάδι ἐκεῖ ἀσπροφόρες
μ' ἀνθία σταθήσαν καὶ καρποὺς τρεῖς κόρες.

Μοῦ δίνει ἢ μιὰ τὸ ζουμερὸ σταφίλι,
τὸ κρύο νερὸ τὸ πηγαδίσιον κ' ἡ ἄλλη,
τὸ ρόδο ἢ τρίτη, μήνυμα τοῦ ἀπρίλη.
Τῆς κυματοῦσας φιλὶ στάκρογιάλι
τῆς πρώτης εἶταν ἡ φωνή· τὸ ἀχείλι
τῆς δεύτης θὰ τρέλαινε καὶ κρᾶλη
τάνω γε κι ἀνοίγε ἄλλου κόσμου πύλη.
Καὶ ἡ τρίτη εἶχε τὰ μάγια στὸ κεφάλι,
ζούσανε τὰ μαλλιά ποῦ τὰ κυκλώναν,
φειδία καὶ ἀχιτίδες, καὶ τὸ νοῦ θολώναν.

Καὶ τῆς πρώτης τὰ χέρια ἀγγιχτα φούλια,
καὶ τὰ λαϊμὰ τῆς δεύτης, ἢ ποῦλια·
καὶ κάτου ἀπ' τᾶσπρο ντύμα φύλαγε ἢ τρίτη
στὰ ποδαστραγάλα τῆς τὸ μαγνήτη.

Ὁχι, ὄχι. Ἡ Φαντασία πῶς μὲ πλανᾷ !
Τὶ μαγικὰ μοῦ ὄνειροπαρασταίνει
γνώριμη εἰκόνα ἀπλή ξετυλιμένη
στάνιδα μάτια ἐνὸς παιδιοῦ, ξανά.
Τῆς γειτονιάς μου τὰ κορίτσια, ὦ νὰ !
Νὰ ἡ Χρυσούλα καὶ ἡ Σμαραγδὴ καὶ ἡ Ξένη,
μακριάτε πάντα ἀνθοὶ καμαρωμένοι,
χρυσάφια στοῦ σπιτιοῦ τὸν κορβανᾶ·
Ξάφνου καθὼς τὰ ξάνοιξα κοντὰ μου
στὰ ὀλόγλωρα, στὰ ὀλάνοιχτα, ὦ χαρὰ μου !
σὰν παντοχὴ ποιοῦ μεθυσιοῦ ; ποιοῦ γάμου ;
τὰ παιδικὰ μου τάρραξαν τὰ φρένα
καὶ τὰ εἶδα ὡς νὰ εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ γιὰ μένα
ξωτικὲς νὰ μὲ πᾶν πρὸς νέα μιὰ γέννα.

Ἀσάλευτη δὲν εἶναι καμιὰ ζωὴ,
λογῆς ταξίδια μ' ἔχουν τρικυμῖσει,
μ' εἶδαν τόποι, μοῦ ἀνοίξανε ναοί,
καὶ τέχνες μὲ περπάτησαν καὶ ἡ φύση.
Μὰ σὰν ἐσένα τίποτε — Θεοί ! —
ταξίδι, στιγμής ὄραμα, ὦ μεθύσι !
Μιὰ γυναίκα τοῦ αὐγούστου ἕνα πρωτὶ
τῆ στάμνα τῆς ποῦ γιόμιζε στὴ θρύση,
μιὰν ὄρασιὰ ἀργεμένη ἀπ' τοὺς ἀρχαίους
καιροὺς ποῦ κατεβάζαν τοὺς ὄρειους
τοῦ ἀνθρώπου Ὀλύμπιους ἀδερφοποιοῦς !
Σὰν ἀπὸ νυχτερίδες τοὺς δαρτοὺς
μου λογισμοὺς πῶς ξάφνου τοὺς χτυπάει
διαβάτρα ἀστραποθύμησι ; Ποῦ πάει !

Πῶς νὰ σὲ πῶ, ἡμερόφαντη ὄπτασια ;
Περπατοῦσα, σταμάτησες μπροστὰ μου·
γύρω ἀθηναία ἡλιοφατοχυσία,
ἢ γῆ ἐκκλησιὰ γιὰ τὴ χαρὰ ἐνὸς γάμου.
Σ' ἔφερε στῶν νεκρῶν τὴν κοινωνία
κρυφὴ ὁρμή, πρὸς τοὺς τάφους, καὶ — ὦ
(χαρὰ μου ! —

σμίξαν, ἄμοιαστων ἤχων ἀρμονία,
τὸ βῆμα σου καὶ τὸ περπάτημά μου.
Στοῦ θλ βερσοῦ περιβολιοῦ τῆ θύρα
χωρίσαμε, γραμμένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα
σ' ἄλλο ἐστ' ἐγὼ σ' ἄλλο ἀραξοβόλι·
Ζωὴ ἐστ' καὶ ἡδονοστάλαχτη ὀμορφιὰ
στοῦ πεθαμένου πᾶς τῆ συντροφιά·
Ἰσκιος γυρνῶ στοῦ ζωντανοῦ τὴν πόλη.

Γιὰ στερνὴ φορὰ τάχα μὲ περνάτε
 στοὺς τροχοὺς σας, ὀρμές, βασανιστήρια,
 κ' ἔσεις, ἐπιθυμίες, πὸν σὰν ξεσπάτε,
 (καὶ εἶστε μουλάρια, καὶ εἶστε τρεχαντίονια)
 στὰ τραγιά μονοπάτια, στάκρωτήρια
 τοῦ συντριμμοῦ καὶ τοῦ χαμοῦ μὲ πᾶτε :
 Πρόσωπο ,χέρια, θεῖο κορμί, ποτήρια,
 γιὰ στερνὴ φορὰ τάχα μὲ κερνάτε ;
 Ὅταν ἡ γῆ τὴ σάφα μου σκεπάση,
 θὰ σκεπάσῃ καὶ τὸ εἶναι μου; Καὶ ὦ πλάση
 μὲ τίς χάρες καὶ μὲ τίς ἐρινῦες,
 δὲ θὰ ὑπάρχῃς; Ἡ μὴ καὶ στὸ βυθὸ
 τῆς γῆς γραφτὸ νὰ ξαναγεννηθῶ
 μ' ἔσᾶς, θεοί μου ἀθάνατοι, Λαγνεῖες ;

* * *

Τὸ Τραγῆδι μου ἀπάνω ἀπ' ὅλα θέλει
 σὰν παλάτι, καθὼς προστάζει ὁ Νόμος,
 νὰ ὑψωθῇ μὲ τοῦ στίχου τὴν Πεντέλη,
 καὶ ὑπεμονετικὸς του ἐγὼ οἰκοδόμος.
 Τῆς δουλειᾶς μου καὶ ἀφέντης καὶ κοπέλλι,
 καὶ ὁ κόπος μου βαρὺς καὶ ὁ δρόμος μου ὄμως
 τὸν ὑψομὸ τοῦ παλατιοῦ μου, ὦ τρόμος !
 καὶ δαιμόνοι τότε βοηθᾶν καὶ ἀγγέλοι.
 Οἱ στίχοι του ὀρθοστύλωτοι, ἕνας λόγγος
 τεχτονικὸς, τὸ δούλεμά του βόγγος.
 Μὰ τὸ παλάτι ἀσκέπαστο εἶν' ἀκόμα,
 κάποια κατώγια λείπουν, κάποια ἀνώγια...
 —Σὰν ἀνοίγῃς, κριτὴ μου ἐσὺ, τὸ στόμα,
 τίποτε δὲ σᾶς λείπει, ἀκριτα λόγια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὁ συμβιβασμὸς δὲ λογικῶσαι γιὰ τίποτα
 μῆτε τὴ φέση, πὸν εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ λαοῦ, μῆτε
 τοὺς φρεσικοὺς τῆς τοῦς ὄρους, μῆτε τὴν ἐπιστήμη,
 πὸν μᾶς μαθαίνει τὸν βροῦμε τοὺς ὄρους ἀκριτοὺς καὶ
 τὰ καταλάδομε τὴ φέση. Ἐπρεπε νὰ φανῇ ὁ συμβι-
 βισμὸς, γιὰ νὰ δοῦμε τὰξιοπεριεργὸ ἀπὸ τὸ
 καθόρθωμα, οἱ φρεσικοὶ νόμοι ν' ἀλλάζοντε καὶ τὰ
 περὶμα πῶς νὰ γροῖσοντε.

Ψυχάρης

* * *

Στὴν ἐπιστήμη, στὰ πολιτικά, στὴ μάθησι, στὴ
 γιολογία δὲν ἔχομε μῆτε πομονὴ μῆτε πιμονή.
 Πάντοτε μνησχομε σὴ μέση τοῦ δρόμου. Δὲν τολμοῦ-
 με, δὲν μποροῦμε νὰ πιάσομε μὰ ἰδέα καὶ νὰ τὴ βα-
 σταῖσομε ἴσαμὲ τὴν ἀκρῆ, ἴσαμὲ τὸ τέλος...Κατανοῦμε
 λίγο λίγο, νὰ πιστέσομε πὸς τὸ μισὸ πὸν κατορθώ-
 νομε νὰ κάνομε, εἶναι τὸ μόνο σωστὸ.

Ψυχάρης

* * *

Ἀπὸ τὸ λογοτέχνη ἀπαιτοῦμε κάποιο γνώρισμα τῆς
 γλώσσας, γνώρισμα μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῆμα ὄλων
 τῶν τρόπων πὸν τὴ φανερόνουν, ὄλων τῶν πηγῶν,
 πὸν τὴν πλάθουν, καὶ τοῦ πῶ λεπτοῦ σημάδιου, πὸν τὴν
 ξεχωρίζει. Καὶ τέτοιον γνώρισμα εἶναι πολὺ δύσκολον
 καὶ θέλει μελέτη καὶ καιρὸ.

Παλαμᾶς

ΓΙΑ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΝΘΟΥΜΕΝΩΝ

Τὸ κήρυγμα τῶν διανοουμένων συζητεῖται πὸν καὶ
 πὸν. Κι' ἄλλοι δὲνμποροῦν εἶτε δὲ θέλουν νὰ τὸ κατα-
 λάθουν. Καὶ ἄλλοι πάλι τὸ θαυμάζουν ὡς ἰδέα καὶ θέ-
 λουν, νοσταλγοῦν τὴν ψυχικὴν ἐκείνη φλόγα τῆς νεώ-
 της, πὸν πάντα ἀγαπᾶ νὰ πιστεύει, μὰ, ὑπακούοντας
 στὰ ψυχρὰ μαθήματα τῆς ἀνήμερης πραγματικότης,
 σκέθουν ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γῆς, σὰ νὰ
 μᾶς λένε: Ἐδῶ κάτω τὸ πνεῦμα ποτές του δὲ μπόρεσε
 νὰ στυλώσει τὸ κράτος του. Καὶ μονολογῶντας συνε-
 χίζουν: Καὶ δὲ θὰ μπορέσει.

Στὴν ὑπερποικιτικὴ καὶ ὑπερουμανιστικὴ ἔκκλησι,
 πὸν χύθηκε σὰν ἦχος τυρηνικῆς σάλπιγγας πέρα-
 πέρα στὴ γῆ, ἀπ' ὅθε διὰβηκε ὁ Ὁλεθρος,—ἐκεῖ πὸν
 ἕνας κουρσᾶρος βορριάς περνώνας ἀφῆκε χαλάσματα
 κόσμον καὶ λαῶν καὶ ἀνθρώπων,—οἱ ψυχραῖμοι ὀρ-
 θολογιστές, ἐκεῖνοι, πὸν ἡ πείρα τῆς μαύρης τῆς
 ζωῆς, αὐλάκωσε τὰ μέτωπά τους, ἀντιπαράτασσαν
 τ' ἀλύγιστα ἐπιχειρήματα τῆς λογικῆς. Κι' ὅταν δὲ
 φτάνει τὸ ἐπιχείρημα—πολὺ δυνατὸ κι' αὐτὸ, ἀλή-
 θεια—τῆς ἀκαταπόνετης φιλετιτικῆς ἰδιοσυγκρασίας
 καὶ τοῦ ἀφάνταστα δυνατοῦ ἀτομικισμοῦ, κι' ὅταν δὲν
 τοὺς φαίνεται ἀρκετὴ ἡ ὁμοβροντία, ἡ τρομερὴ, τῶν
 ἀτσολέντων κρατικῶν δεσμών γιὰ νὰ συντρίψουν κάθε
 ἐλπίδα γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς πνευματικοῦ
 διεθνισμοῦ, μᾶς πετοῦν τὸ πῶ ἀλύπητο καὶ τὸ πῶ τρα-
 γῆ ἀπ' ὅλα, τὸλόστερον κι' ἀποφασιστικὸ, τὴν ἀδυνα-
 μία τοῦ πνεύματος μπροστὰ στὸ θριαμβευτικὸ διάβα
 τῆς ὕλης, πὸν φουροτουιάζει, πὸν λυσομανάει, πὸν ἀ-
 φρίζει. Ξεμαλλιάρα, ἀκράταγη, τρολλὴ καὶ χοιμαίει νὰ
 κατακλύσει τόπους καὶ κόσμους.

Τί φρικτὴ ἀλήθεια! Τί κατάρρα! Οἱ κόσμοι τοῦ κα-
 τοῦ πάνοπλοι ἀνοίγουν τὰ σιδερομανταλωμένα τὰ κα-
 τώγια τους κι' ἀφήνουν νὰ χύνεται ὀρηκτικὸ κι' ἀκρά-
 ταγο τὸ σκοτάδι τους γιὰ νὰ μαυρίσει τὰ ἡμέρα μας
 μεσημέρια. Καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τὴ νοιώσομε
 ὄλοι μας βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, τὴν ἀνημποριά τοῦ
 πῆκματος, τὴν ἀνημποριάν αὐτῆ, πὸν κάνει τὸν πόνο
 μας πῶ βαθὺ καὶ πῶ δυνατὸ.

Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα μᾶς μένει ἡ κραυγὴ. Εἶναι τὸ
 μόνο μέσο ν' ἀνοίξομε τὴν καρδιά μας καὶ ν' ἀφή-
 σομε νὰ τὴν δοῦν ὄλοι τὴν πληγῆ, πὸν τὸ δικόπο λε-
 πίδι σκίζοντας ἀνοῖξε πέρα πέρα στὰ στήθια μας.

Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα καὶ τὸ μαυρῆστο τῶν διανοου-
 μένων. Κραυγὴ πόνου ὑπέροτου! Καὶ γ' αὐτὸ κραυ-
 γάζουν ἐκεῖνοι πὸν δὲ μέθυσαν, εἶτε πὸν κάπως ξεμέ-
 θυσαν, γιὰτὶ ἤπικνε λιγώτερον ἀπ' τοὺς ἄλλους στὸ
 τραγικὸ ξεφάντωμα, ὅπου εἶχε καλέσει τὴν ἀνθρωπὸ-
 τητα, γύρω στὰ κόκκινα τραπέζια του, τὸ Μῖσο.

Τραγικὴ κραυγὴ, στ' ἀλήθεια!

Καὶ μᾶς θυμίζει τὸν ὑπερτραγικὸ μὸνολογο τοῦ
 Ἀμιλέτου, τὴ δυνατότερη ἀπ' ὄσες ἀκούστηκαν ποτές
 διαμαρτυρία, ἐνάντια στὴν κυριαρχία τῆς βάρβαρης
 δυνάμεις. «Ἐπεσαν οἱ δεσμοὶ τῶν καιρῶν» καὶ τὸ
 πνεῦμα τὸ νοιώθει, μὲ τὴν καρδιά καὶ μὲ τὸ νοῦ του
 μαζι, τὸ νοιώθει πὸς οἱ δεσμοὶ πρέπει νὰ ξαναδεθῶν.
 Ξέρει πὸς κανένας δὲ θὰ βρεθεῖ νὰ τοὺς ξαναδέσει